

Sygn. akt I UK 500/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania M. F.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w [...] o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 6 lipca 2017 r. oddalił apelację wnioskodawczynie M. F. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 listopada 2016 r. oddalającego odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w [...] z dnia 15 stycznia 2015 r., odmawiającego zaliczenia wnioskodawczynie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z kodów 03-L, 04-0, 02-P lub 12-C.

Sąd Okręgowy w motywach wyroku uwypuklił, że z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu laryngologii psychiatrii i okulistyki wynika, iż w zakresie zdiagnozowanych schorzeń wnioskodawczynie jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. A zatem brak jest podstaw do uznania jej za osobę

niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 511 ze zm., dalej jako ustawa o rehabilitacji zawodowej).

Wnioskodawczyni zaskarżyła wyroku Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji polegającą na zaliczeniu jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności: 03-L, 12-C, istniejącego od urodzenia, odpowiedniego zatrudnienia – praca w warunkach pracy chronionej, konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, korzystania z systemu środowiskowego wsparcia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego, które nie zostały pokryte w żadnej części.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. zarzucono naruszenie:

1) art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i § 30 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328, dalej jako rozporządzenie z dnia 15 lipca 2003 r.), przez przyjęcie, że skarżąca nie zalicza się do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności;

2) art. 4 ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej polegające na zastosowaniu go w okolicznościach, w których nie powinno to mieć miejsca (niewłaściwa subsumcja), przez przyjęcie w ustalonym stanie faktycznym sprawy, że skarżąca jest osobą zaliczoną do lekkiego stopnia niepełnosprawności, podczas gdy część materiału dowodowego wskazywała na istnienie możliwości zastosowania art. 4 ust. 2 tej ustawy, a więc uznanie jej za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności;

3) art. 316 § 1 k.p.c., przez nieuwzględnienie pogorszenia stanu zdrowia skarżącej przed terminem rozprawy apelacyjnej, skutkujące objęcie jej leczeniem szpitalnym od dnia 16 czerwca 2017 r. na oddziale psychiatrii;

4) art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c., przez jego nieuwzględnienie i nieuchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji oraz decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, mimo pogorszenia stanu zdrowia skarżącej przed terminem rozprawy apelacyjnej, skutkujące objęcie jej leczeniem szpitalnym od dnia 16 czerwca 2017 r. na oddziale psychiatrii;

5) art. 227 k.p.c. w związku art. 382 k.p.c., przez pominięcie dowodu w postaci zaświadczenia ze szpitala potwierdzającego objęcie skarżącej leczeniem szpitalnym od dnia 16 czerwca 2017 r. na oddziale psychiatrii;

6) art. 382 k.p.c., przez brak skonfrontowania ustaleń biegłych sądowych z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie;

7) art. 233 § 1 k.p.c., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wydanie wyroku nieadekwatnego do faktycznego stanu zdrowia potwierdzonego w zaświadczeniach lekarskich oraz na podstawie nierzetelnej opinii sprzecznej ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją medyczną i z logiką;

8) art. 328 § 2 k.p.c., przez niewskazanie w uzasadnieniu podstaw faktycznego rozstrzygnięcia, tj. ustalenia faktów, które Sąd uznał za udowodnione w świetle zebranego materiału dowodowego oraz niewskazanie przyczyn, dla których dał wiarę wydanej opinii biegłych, mimo sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy;

9) art. 228 k.p.c., przez nieuwzględnienie faktu powszechnie znanego, który nie wymaga dowodu, że orzeczony stopień niepełnosprawności (orzeczenie z dnia 12 czerwca 2012 r.) wiąże sąd w sytuacji nie polepszenia się stanu zdrowia skarżącej.

W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji całkowicie pominął treść art. 316 § 1 k.p.c., art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c., wskutek czego nie uwzględnił pogorszenia stanu jej zdrowia przed terminem rozprawy apelacyjnej skutkującego objęciem jej leczeniem szpitalnym od dnia 16 czerwca 2017 r., które to zdarzenia, jako powstałe po dniu wniesienia odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności na podstawie art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c. powinny stanowić wystarczającą podstawę do uchylenia

wyroku Sądu pierwszej instancji i poprzedzającej go decyzji organu i przekazania sprawy organowi do ponownego rozpoznania. Za zasadnością skargi przemawia także naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 382 k.p.c. polegające na braku uwzględnienia dowodu w postaci zaświadczenia ze Szpitala Specjalistycznego [...] w K. złożonego na rozprawie apelacyjnej, potwierdzającego objęcie skarżącej leczeniem szpitalnym od dnia 6 czerwca 2017 r. oraz pozostałych zaświadczeń potwierdzających, że wymaga ona pomocy osób trzecich w pełnieniu ról społecznych i nie jest osobą samodzielną.

Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia również potrzeba wykładni: 1) art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej przez ustalenie, czy wymienione w nim przesłanki do ustalenia stopnia niepełnosprawności w postaci naruszenia sprawności organizmu, niezdolności do pracy albo zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej oraz konieczności czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych muszą być spełnione łącznie czy też do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wystarczające jest zaistnienie którejkolwiek ze wskazanych powyżej podstaw zwłaszcza, że przepis ten posługuje się wyrażeniem „lub” co wskazuje na alternatywę rozłączną; 2) § 32 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z dnia 15 lipca 2003 r. w zakresie rozstrzygnięcia czy zawarty w nim katalog naruszenia sprawności organizmu m.in. spowodowany przez „choroby narządu wzroku, w tym wrodzone lub nabyte wady wzroku powodujące ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 0,3 według Snellena po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni” ma charakter zamknięty, czy też ograniczenia ostrości wzroku lub pola widzenia nie stanowią zamkniętego katalogu chorób oczu, które winny być badane w sprawie orzekania o stopniu niepełnosprawności, gdyż „choroby narządu wzroku” mogą także obejmować inne schorzenia, które nie konieczne wpływają na obniżenie ostrości wzroku lub zmniejszenie pola widzenia, lecz jak w przypadku odwołującej mogą się wiązać z podwyższonym ryzykiem wystąpienia odklejenia siatkówki oka. Potwierdzeniem rozbieżności występujących w tej kwestii w orzecznictwie są wyroki Sądu

Najwyższego z dnia 12 marca 2014 r., II UK 360/13 (LEX nr 1466628) oraz z dnia 14 czerwca 2017 r., II UK 279/16 (LEX nr 2321884).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych

samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane; z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662; z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 497/11, LEX nr 1288609; z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990; z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355; z dnia 15 października 2015 r., I PK 3/15, LEX nr 2021593).

W sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Stosownie do dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane

jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171), a o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860; z dnia 18 maja 2018 r., V CSK 654/17, LEX nr 2500530).

Wniesiona skarga kasacyjna nie spełnia wymienionych wyżej warunków. Skarżąca oczywistą zasadność skargi wiąże z naruszeniem art. 316 § 1 k.p.c., art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c., bowiem przed rozprawą poprzedzającą wydanie przez Sąd drugiej instancji zaskarżonego wyroku doszło do pogorszenia stanu jej zdrowia. Tymczasem w myśl utrwalonej linii judykatury w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego (orzeczenia o niepełnosprawności), od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c.; por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2010 r., II UZ 49/09, LEX nr 583831; z dnia 26 stycznia 2012 r., I UK 310/11, LEX nr 1215418; z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286). W wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09 (LEX nr 604210), Sąd Najwyższy przypomniał, że zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2011 r. I UK 357/10, LEX nr 863946). Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od orzeczenia o stopniu niepełnosprawności ogranicza zatem przedmiot postępowania sądowego do okoliczności uwzględnionych w tym orzeczeniu, a między stronami spornych, zaś poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie

korekty stanowiska zajętego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżonym orzeczeniem, natomiast nie może podnosić czegoś, o czym zespół nie decydował. Dlatego też sąd nie może - co do zasady - uwzględniać nowych okoliczności, które ujawniły się już po wydaniu orzeczenia o niepełnosprawności. Nie uwzględnia też ewentualnego pogorszenia się stanu zdrowia ubezpieczonego ujawnionego w toku postępowania sądowego, zwłaszcza zaś po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji. Podkreślenia wymaga również to, iż w razie wskazania nowych okoliczności, które powstały po dacie wniesienia odwołania, już nawet sąd pierwszej instancji nie może orzec na ich podstawie, tak jakby nakazywała norma z art. 316 § 1 k.p.c., lecz winien uchylić orzeczenie, przekazać sprawę wojewódzkiemu zespołowi do spraw orzekania o niepełnosprawności i umorzyć postępowanie (art. 477¹⁴ § 6 k.p.c.). Gdy nowe okoliczności są podnoszone dopiero w postępowaniu apelacyjnym, tak jak w niniejszej sprawie, sąd drugiej instancji również nie może wziąć ich za podstawę wyrokowania, gdyż nie jest możliwe powoływanie się w postępowaniu apelacyjnym na nowe okoliczności dotyczące ustalenia stopnia niepełnosprawności, które ujawniły się po wyroku sądu pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., I UK 385/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 240). Nie może też skorzystać z instytucji przewidzianej w art. 477¹⁴ § 4 i 6 k.p.c. k.p.c., gdyż nie znajduje ona zastosowania w postępowaniu apelacyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., II UK 102/09, LEX nr 574539). Dlatego też przedłożone przez skarżącą w postępowaniu apelacyjnym zaświadczenia i wyniki badań obrazujące, że doszło do pogorszenia stanu zdrowia dwa lata później niż wydane orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności nie mogą stanowić przesłanki uzupełnienia postępowania dowodowego przez Sąd drugiej instancji. Mogą być jedynie przedmiotem odrębnego postępowania zainicjowanego nowym wnioskiem złożonym do zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności przez ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r., III UK 96/16, LEX nr 2352149; z dnia 5 kwietnia 2016 r., I UK 145/15, LEX nr 2030462; z dnia 18 grudnia 2014 r., II UK 96/14, LEX nr 1642878). Ponadto skarżąca zdaje się nie zauważać, że zgodnie z

art. 477^{14a} k.p.c. sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. Oznacza to, że sąd drugiej instancji na podstawie tego przepisu nie może uchylić wyroku sądu pierwszej instancji oraz orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i przekazać sprawy do rozpoznania temu zespołowi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., III UZ 3/17, OSNP 2018 nr 6, poz. 84).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319). Jeżeli konkretny przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a interpretacja ta jest w ocenie skarżącego nieuzasadniona, nieodzowne jest również przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii

interpretacyjnej. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, LEX nr 1982406, z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126, z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575).

Żadna z przedstawionych w skardze wątpliwości interpretacyjnych odnośnie do art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej nie spełnia zaś wymogów przewidzianych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Wobec tego Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 marca 2014 r., II UK 360/13, odwołując się do wcześniejszych judykatów uznał, że ustawa o rehabilitacji zawodowej wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych, a nadto z możliwością wypełniania ról społecznych, jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (por. również wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02, OSNP 2004 nr 12, poz. 213 oraz z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03, OSNP 2004 nr 19, poz. 340). Wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącej poglądu tego nie zanegował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 czerwca 2017 r., II UK 279/16 przytaczając *in extenso* tezy z wyroku z dnia 12 marca 2014 r., II UK 360/13, że ustawa "rehabilitacyjna" wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych, a nadto z możliwością wypełniania ról społecznych, jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym.

Natomiast odnosząc się do potrzeby wykładni § 32 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z dnia 15 lipca 2003 r. w zakresie rozstrzygnięcia czy zawarty w nim katalog naruszenia sprawności organizmu m.in. spowodowany przez „choroby

narządu wzroku, w tym wrodzone lub nabyte wady wzroku powodujące ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 0,3 według Snellena po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni” ma charakter zamknięty, czy też ograniczenia ostrości wzroku lub pola widzenia nie stanowią zamkniętego katalogu chorób oczu, które winny być badane w sprawie orzekania o stopniu niepełnosprawności, gdyż „choroby narządu wzroku” mogą także obejmować inne schorzenia, które nie koniecznie wpływają na obniżenie ostrości wzroku lub zmniejszenie pola widzenia, wskazać należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2018 r., I UK 255/17 (LEX nr 2508633), stwierdził, iż w § 32 rozporządzenia z dnia 15 lipca 2003 r. zostały wskazane przyczyny naruszenia sprawności organizmu, które są uwzględniane przy kwalifikowaniu do określonego stopnia niepełnosprawności. Wyliczenie dokonane przez ustawodawcę jest wyczerpujące i obejmuje, między innymi, choroby narządu wzroku. Z kolei ustalanie owego uwarunkowania biologicznego u osoby cierpiącej na schorzenia narządu wzroku następuje według § 32 ust. 1 pkt 4, zgodnie z którym przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez choroby narządu wzroku, w tym wrodzone lub nabyte wady narządu wzroku powodujące ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 0,3 według Snellena po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni. A zatem w procesie ustalania stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę wszystkie choroby narządu wzroku prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w sposób pośredni lub bezpośredni.

W konsekwencji należy stwierdzić, że skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.